
PLZEŇSKÝ AKORD

aktuální konzervatorní dění

1. číslo

ZÁŘÍ 2021

Vážení čtenáři,
právě svíráte v rukou něco zbrusu nového, něco, co vás zcela jistě příjemně překvapí, a díky čemuž možná na chvíli zapomenete na tvrzení, že dnešní mládež je až příliš závislá na technice, a tedy neschopná zaměřit se na cokoli jiného. Speciální a neopakovatelnou, originální a nenapodobitelnou směsici všeho, co mladí studenti Konzervatoře Plzeň dokázali vytvořit.

V e-časopisu Plzeňský akord si můžete přečíst nejen působivé texty, v tomto čísle věnované například šedesátému výročí vzniku konzervatoře, ale také recenze divadelních představení, koncertů a uměleckých děl, rozhovory se zajímavými osobnostmi spojenými s plzeňskou konzervatoří nebo básně, u nichž mnohdy nebudete věřit tomu, že jejich autorem je středoškolský student.

Za celou redakci vám všem, naši milí příznivci, přeji více než jen příjemné počtení.

Tereza Růžičková

ROZHOVOR S PROF. A.FLORIANOVOU

Anděla Florianová. Vynikající varhanice a klavíristka, pedagožka s mnohaletými zkušenostmi, ale také milující manželka a hluboce věřící žena. V jejím drobném tělíčku se skrývá obrovská duše plná laskavosti, a právě v těchto rádcích máte možnost do ní nahlédnout trochu hlouběji.

* Mezi studenty i kolegy, profesory konzervatoře, jste známá jako osobnost a velká autorita. Čím myslíte, že to je?

Je mi ctí být takto nazvána, jen bych chtěla říci, že jsem se vždy cítila jako obyčejná učitelka, která se snaží co nejlépe učit a pomáhat každému, kdo pomoc potřebuje.

* Za mnoho let pedagogické činnosti Vám prošla rukama spousta studentů. Měli něco společného, nebo byli zcela odlišní?

Převážná většina dobrých studentů ze vzdálenější minulosti i ze současnosti měla a má společnou dychtivost a touhu co nejvíce se na konzervatoři naučit. Trochu se lišila (dle mého mínění) výchozí situace při přijímacích zkouškách. V prvních letech mého působení bývali uchazeči často lépe připraveni z hudebních škol (LŠU, ZUŠ) i v oblasti všeobecné hudebnosti, kdežto u adeptů v posledních letech se klade velký důraz na vynikající úroveň v hlavním oboru. Vybavenost v hudební nauce a intonaci bývá někdy slabší. Co se týče vzpomínek na pozoruhodné studenty, dnes už vzpomínám na všechny žáky s láskou a úsměvem. Na některé "zlobiče" myslím dokonce obzvlášť ráda a s velkým pobavením. Mnozí z těchto potíživců byli totiž velice chytrí mladí lidé a výborní muzikanti, a to jsem snad

dokázala vždycky ocenit.

* Máte nějakého velmi oblíbeného skladatele, na kterého nedáte dopustit? Proč?

Během života mne nadchly kompozice mnohých autorů minulosti i současnosti. Bezvýhradně ovšem miluji Antonína Dvořáka pro jeho vřelý cit, přirozenost a bezprostřednost, které cítím v jeho skladbách, pro melodickou invenci i harmonickou bohatost.

Před J. S. Bachem se hluboce skláním pro jeho kontrapunkticko-harmonické mistrovství a pro obrovitost jeho díla. A přestože kompoziční styl těchto velikánů je odlišný, u obou obdivuji hlubokou lidskost a pokoru. Stejně tak ctím oba pro vytrvalou píli, pracovitost a způsob života odpovídající jejich neochvějně víře.

* Jak vůbec vypadá takový běžný den paní profesorky Andělký Florianové?

Mám dost těžká rána, vstanu včas jen díky svému úžasnému manželovi. Absolvuji fyzické cvičení, abych přibrzdila chátrání těla, ranní toaletu, a ráda sejdu dolů k připravené snídani. Pokud učím prezenčně, jsem „dostřkána“ k tramvaji, dopravena do města, a moje cesta končí v Podmostní ulici, v kabinetu, který sdílím s paní profesorkou Evičkou H., a kterému říkáme „Maják“. Učím, jak nejlíp umím. Po návratu dáme dohromady rychlý, prostý oběd, poté se manžel oddává posvátnému odpolednímu spánku, pes koná totéž. Já se věnuji všelijaké údržbě nádobí, prádla... Vyřizuji nutné telefonáty, hledám materiály na další výuku. Mezitím manžel vstane „čil a křepek“, jedeme na „psí“ procházku. Po návratu pijeme kafe, čaj, já cvičím na digitální varhany značky Content a na klavír, vybírám hudbu na ne-

dělní mši, v pauzách obdivuji půvab kytek na zahradě (pokud mi škůdci nějaké nechají), povídám si s „naším“ kosem. Debatuji s chotěm, kde se bude moci dívat na televizi. Manžel je nakonec vyhoštěn do bývalého pokoje své matky, protože já stále cvičím na varhany nebo klavír a dělám přípravu do školy. V počínajících nočních hodinách se přemlouvám k večerní toaletě, padám únavou do postele a většinou okamžitě usnu.

* Celý svět si poslední dva roky prochází obrovskou proměnou. Najednou nic není tak, jak jsme byli navyklí, všechno se změnilo, něco k horšímu, něco k lepšímu. Jak se změnil Váš život? A pociťujete vůbec nějaké změny?

Můj život se samozřejmě změnil, napjatá situace v posledních dvou letech dolehla jistě na každého. Zchudly moje živé kontakty s lidmi. Vyučovala jsem distančně bez možnosti setkávání se se studenty i kolegy. Před úplným odtržením od života mne zachránilo hraní na bohoslužbách v kostele. I tento prostor byl však v době nejpřísnějších omezení téměř prázdný, počet věřících byl drasticky omezen, zpěv zakázán. Zdánlivo jakési normálnosti udržovala varhanní hudba a liturgie, která je nadčasová. S potěšením jsem hrála vhodné drobnosti z varhanní literatury a trochu improvizovala. Právě při cestách na bohoslužby do Františkánské ulice na mne vždy padla bezútěšnost pustého města. Když se pak po uvolnění přísných zákazů pro pohyb obyvatel normalizoval počet věřících v kostele, začalo se zpívat, otevřely se hospůdky a majitelé restaurací a kaváren vystrčili ven zahrádky a stolečky, byla jsem nadšená. Do města, do ulic se vrátil život.

Dnes si velmi vážím toho, že žiji v míru, mohu se volně pohybovat, hrát, bavit se a smát. Na straně druhé si mnohem více než dříve uvědomuji křehkost lidského bytí a vlastní smrtelnost.

* Jak jste se popasovala s distanční výukou? Vzhledem k Vaší píli předpokládám, že jste ji rozhodně nezanedbala, ale jednoduché to pro Vás určitě nebylo...

Scházel mi živý kontakt s lidmi, ale samotná distanční výuka pro mne kupodivu nebyla zas tak hrozná. Po chvíli váhavého přešlapování jsem se do nového způsobu vyučování vpravila. Nejprve jsem po skypu komunikovala vždy jen s jedním studentem, posléze i se skupinkou. Měla jsem notebook na stolečku vedle klavíru, k audio přehrávači jsem musela udělat pár kroků, studenti si aspoň trochu oddechli. Nejsem technicky vůbec zdatná, se všemi těmito záležitostmi mi pomáhal můj skvělý manžel. A pak, učila jsem velmi nadané, šikovné, rychlé a pracovitě studenty, kteří se s bravurou a pohotovostí mládí pohybovali na internetu a našli vždy všechno, co mně se najít nepodařilo. Díky této skvělé spolupráci jsem toto obtížné období přežila vlastně dost dobře.

* Myslíte si, že se hudební svět může stále ještě vyvíjet? Skladatelé vyšplhali na vrchol již v době baroka, interpreti tedy o něco později...

Míníte spíše skladatelský styl nebo způsob prezentace hudby? Obojí spolu vlastně souvisí. Jsem přesvědčena, že vývoj ve všech oblastech života a tudíž i ve sféře hudby bude stále pokračovat. Bude vždy nacházeno něco nového, skladatelé a interpreti se však budou velmi rádi vracet a inspiro-

vat v hudebních pokladech minulosti. Myslím, že je to přirozený běh světa.

* Existuje vůbec něco, co vskutku nemáte ráda?

Děsí mne nevyzpytatelnost a záľudnost onemocnění koronavirem a nejistá prognóza dalšího vývoje. A trochu méně fatální nepřátelé? Hlemýždi, slimáci, mšice, hryzci, plevel - ti všichni se snaží o nadvládu nad zahradou, ničí všechnu krásu, kterou s nadlidským úsilím ze země vydolují. Nejrozpínavější a nejpoťouchlejší jsou ovšem mravenci, těm zahrádka nestačí, chtěli by také dům. Jejich letošním posledním hitem je snaha vybudovat si mraveniště ve sklepě.

* Paní profesorko, letos jste ukončila své více než čtyřicetileté pedagogické působení na plzeňské konzervatoři. Je něco, co byste chtěla vzkázat studentům, budoucím studentům, profesorskému sboru, a vůbec všem, kdo ve škole tráví čas?

Moc ráda jsem se s vámi se všemi setkávala! A poslední vzkaz?

Byla jsem šťastná, že jsem se mohla nejrůznějšími způsoby zabývat a žít hudbou. Je to umění, které má snad největší moc dotknout se srdce člověka. Věřím, že to cítíte stejně. Že můžete posluchače nadchnout, dojmout, rozradostnit, rozplakat, potěšit, dát jim nezapomenutelný zážitek. Přeji vám k tomu hodně zdraví, síly a nadšení. *

Anděla Florianová (*2.10.1946)

Varhany na Konzervatoři v Plzni a Akademii múzických umění v Praze vystudovala díky nepříznivé době s mnohaletým zpožděním. Předtím totiž absolvovala Střední zdravotnickou školu a pracovala ve zdravotnictví.

Už během studia na AMU začala vyučovat na plzeňské konzervatoři. Postupně učila mnoho rozmanitých předmětů (klavírní improvizaci, povinný klavír, intonaci, varhany, kontrapunkt aj.) Kromě toho šest let vykonávala funkci zástupkyně ředitele pro individuální výuku. Pedagogická práce ji časem natolik „vtáhla“, že učila opravdu s nadšením a celou duší. V poslední době též pomáhá prohloubenou přípravou ve sluchové analýze a intonaci k úspěšnému přijetí našich absolventů na vysoké školy v zahraničí.

Jako varhanice působila řadu let při různých obřadech na plzeňské radnici. Hru na varhany však uplatňuje hlavně při bohoslužbách v kostele Panny Marie Nanebevzaté (od r. 1980). Pěvecká schola při tomto chrámu, se kterou dlouhodobě pracuje, oslaví letos s ročním zpožděním 40 let společného působení.

ŽÁKOVSKÉ PRÁCE K ŠE- DESÁTÉMU VÝROČÍ ZALO- ŽENÍ KONZERVATOŘE

Diamantová

K. Kaiserová, 4. ročník

Ještě včera dítkem byla,
krásu hudby nerozkryla.
Postupně však objevila
mnohá neotřelá díla.

Dnes tahle vznešená dáma
zná svou půdu pod nohama.
Sebejistě a s grácií
je velmistryně arií.

Učí nás po generace
způsobům, umění, lásce.
Ti, co se s ní setkali,
nikdy už se nevzdali.

Vždycky s trochou námahy
překonala nástrahy.
Všechny trable, které měla,
rázem hravě vyřešila.

Přišli jsme jí k šedesátce
poblahopřát jenom krátce,
kež se jí vše vydaří,
naší konzervatoři!

Den, který mi změnil život

K. Hrušková, 1. ročník

Je 22. ledna roku 2021. Vcházím do jedné z budov plzeňské konzervatoře, Domu hudby, kde již celý nastávající týden probíhají přijímací zkoušky. Teď už jsem opravdu jen krůček od mého snu.

Mé pocity se tolik neliší od pocitů mých všedních dní. Necítím nervozitu. Ba dokonce ani strach. Snad poprvé v životě se při takto důležité události cítím být sama sebou. Něco mi říká, že tohle je to ono. Něco, co mi napomůže dostat se co nejlíže k mému snu. První krok bude písemný test z hudební teorie. Scházím několik dlouhých poschodí a dostávám se do foyer, kde již netrpělivě čekají další účastníci zkoušek. Chlapec vedle mě nervozitou ťuká propiskou do stolu a já si říkám: „Hlavně se nenech rozhodit!“

Po dopsání první stránky testu s nadšením, že test byl opravdu nadprůměrně jednoduchý, přicházím na kloub druhé, již ne tak jednoduché stránce. Po deseti minutách mám ale hotovo a vydávám se vstříc dalšímu boji. Tentokrát ústní zkoušce.

Vcházím do dveří a uvnitř sedí tři sympatičtí učitelé. Nejdřív si na mě vymysleli sluchovou analýzu, poté rytmus a nakonec něco málo z dějin hudby. Po zhruba patnácti minutách odcházím s pocitem, že mám to nejhorší za sebou. Přichází okamžik, který může vše změnit. Teď už jen stačí přijít na jeviště na praktickou zkoušku a vydat ze sebe to nejlepší.

Po dokončení mého přednesu scházím z jeviště, abych zodpověděla ještě pár otázek od profesorů v komisi.

Opouštím sál. Je dobojováno. Zanechávám tady kus své duše, který v září, až nastoupím jako student,

opět přijmu k sobě s myšlenkou, že tento kus duše mi pomohl k uskutečnění mého největšího snu.

Je 9. září 2021, a já vám jako student konzervatoře posílám poselství: Nikdy se nevzdávejte vašich snů, ať to stojí, co to stojí. Pokud nevyužijete šanci k dosažení vašich cílů, nemusíte být v životě šťastní. Žijeme jenom jednou a já věřím tomu, že jedním z našich největších životních posláních je dosáhnout našeho snu a dotáhnout ho až do konce. Když se vám to povede, čeká vás krásný život plný štěstí a uspokojení. Proto své sny vždy chraňte a strážte, ať už jste na jakékoli životní cestě.

Ze života automatu

Z. Houdková, 3. ročník

Zeptám se vás asi takhle - bavi-
lo by vás stát celý život na místě,
dávat lidem to, co chtějí a stejně se
nedočkat žádného vděku?

Už odmalička se snažím dělat
svou práci, jak nejlépe umím, a
dávat lidem vše, co si vyberou.
Vždycky jsem si myslel, že se mi to
jednou vrátí. Ale už nejsem naivní,
teď už vím, že tomu tak není.

Když jsem se dozvěděl, že mě dají
do školy k dětem, byl jsem nad-
šen. No kdo by přece nechtěl mít
kolem sebe kopy malých roztomi-
lých dětí? Později jsem ovšem zjis-
til, že to zas tak růžové nebude...
Nejen, že převoz do školy z mého
rodného bufetu hrozně bolel,
protože mě ti nafoukanci nedali
ani do žádného měkkého obalu,
ale ještě ke všemu mě v té škole
postavili do tmavého zaprášeného
rohu hned vedle koše. Copak já,
nádherný, skoro nový automat,
mám stejnou hodnotu jako nějaký
nevynesený koš? Byla to prostě
hrůza.

Už jsem vzdával všechny naděje
na dobrý život, když jednoho dne
přišli do školy ti samí lidé, kteří
tenkrát sem přinesli mě a
v rukou... Panebože, štípnete mě
někdo, jestli se mi to jen nezdá...
Nesli nádherný automat, který mě
naprosto uhranul. Radoval jsem
se, že si nebudu muset povídat
s tím natvrdlým košem, ovšem
radost mě rychle přešla, když se
ti lidé na mém patře nezastavili
a pokračovali dál do patra vyšší-
ho. Dobře, tohle sice nevyšlo, ale
nemínil jsem házet flintu do žita a
pořád doufal, že s příchodem dětí
nabere můj život nový směr.

Nenabral... Místo malých a šťast-
ných obličejů mě už první školní
den vítaly samé znechucené a
znuděné obličejy, které by daly vše
za to, aby mohly být kdekoliv jin-

de, jen ne v téhle budově. Já jsem
ale bojovník, opět jsem se nevzdal
a rozhodl se konat. Svoje žárovky,
které krásně ukazovaly, co vše je
u mě k mání, jsem rozsvítil, jak
nejvíce to šlo, a popohnal jsem
chladicí motor, abych měl všechny
suroviny hezky vychlazené. Ale už
po pěti minutách jsem zjistil, že
je to k ničemu. Když už se u mě
konečně někdo zastavil, jen si vzal,
co chtěl, a ani se na mě neusmál.
Někdy kolem mě procházela sku-
pinka žáků, z nichž padala taková
slova, že kdybych se uměl červe-
nat, byl bych jako semafor s pří-
kazem „Stůj“ vidět z jakéhokoliv
rohu budovy.

Občas jsem sice zaslechl rozho-
vor žáků o automatu, bohužel se
vždy týkal té kouzelné dámy nade
mnou... Byl jsem smutný a oprav-
du jsem tomu nerozuměl. Ona
uměla jen a jen kávu a ještě
k tomu měla tu výhodu, že jí
uvnitř proudila horká voda, proto
jí nikdy nebyla zima. A já? Do-
stanou ode mě jídlo i pití, navíc
dokonale vychlazené, a já kvůli
tomu mrznu, abych jim dal jídlo
v co možná nejlepší kvalitě.

A tak jsem se sekl. Řekl jsem si,
že si přece taky můžu užít trochu
té legrace, když mě stejně nikdo
za mou snahu neocení. Tu a tam
jsem se zasekl, když byl vybraný
produkt v půlce cesty. To jste měli
vidět! Znuděné obličejy se za-
chmuřily, našťovaly, a jejich nositelé
vždy volali na své kamarády, aby
jim pomohli zaplacené jídlo ze mě
dostat ven. Začali se mnou trást a
já si krásně protáhl všechny ztuhlé
svaly a pokaždé jsem se cítil jako
znovuzrozený. Víte, byl to vlastně
za celý můj život jediný pohyb,
který mi dopřáli. Zábava, že?

Takže až se vám zase někdy sekne
tyčinka v automatu, zkuste se na
něj usmát, prohodit s ním pár hez-
kých slov a někdy i trochu zatřást.
Uvidíte, že to půjde.

Neboj se!

V. Matoušková, 1. ročník

Zamyšleně postávám před budo-
vou mé nové školy a zvědavě si ji
prohlížím. Je to zvláštní pocit,
po tolika letech pilného studování
na osmiletém gymnáziu přestou-
pit na střední školu uměleckého
zaměření. Ale takhle jsem to přeci
chtěla!

Teď bych měla být opravdu šťast-
ná, dosáhla jsem přece svého cíle!
Když však kráčím po školní chod-
bě, hledajíc svoji třídu, moje nejis-
tota vzrůstá a já jsem nucena nad
svým rozhodnutím začít znovu
přemýšlet. Vidím všechny ty nové
tváře, nervózně se mi rozbuší srd-
ce a já si říkám, zda vůbec někdy
zapadnu do nového kolektivu.

V tu chvíli se ale cosi na mém
rameni pohne. Vylekaně sebou
trhnu a zadívám se na svůj futrál,
ve kterém je schovaná má milo-
vaná příčná flétna. „Neboj se,“
ozve se najednou poblíž mě. Jsem
přesvědčená, že se mi to jen zdálo,
a proto kráčím lhostejně dál. „Ne-
boj se,“ uslyším ale znovu, a náhle
ucítím, jak se můj futrál chvěje.
Zakroučím nad tím hlavou a opa-
trně pouzdro i s flétnou otevřu.
Nevidím ale nic zvláštního, pouze
flétnu uloženou ve futrálu, a proto
pouzdro zase s pokrčením ramen
zaklapnu a pomalým krokem se
vydám až ke své třídě.

Usadím se do druhé lavice
k oknu, kde budu mít jistě pře-
hled o celé učebně a zadumaně
vyčkávám, kdo si ke mně přisedne.
Židle vedle mě však zůstává velmi
dlouho neobsazená a ručičky
na hodinách, visících v rohu třídy,
se nemilosrdně pohybují dopředu.
Ještě pět minut, povzdechnu, a
pak už budu mít jistotu, že místo
vedle mě zůstane navždy prázdné.

Když se ale větší ručička blížila
ke dvanáctce a zdálo se, že za chví-
li začne zvonit, přisedla si ke mně

dívka s hnědými kudrnatými vlasy. Daly jsme se do řeči a já po chvíli společného rozhovoru zjistila, že studuje operní zpěv. Ihned mi padla do oka, věděla jsem, že si budeme rozumět.

Moje milovaná flétna tedy měla pravdu, opravdu jsem se nemusela ničeho bát!

Monotónní píseň podpatků

V. Strejč, 1. ročník

Monotónní píseň podpatků, klapajících o chodník, mne provází potemnělou a zamlklou ulicí. Zatímco oblaka, oblečená v kobal-
tově modrém plášti, společně se stále ještě vlahým podzimním vánkem ve mně pomalu a nesměle probouzí toužebné vzpomínky na dálkami zabarvené léto. Léto naivní, nezkušené, plné bláznivých událostí. Léto, které se nebálo žít. Monotónní píseň podpatků mě stále ještě provází ulicí, dříve tichou, mlčenlivou, nesmělou. Nyní s přibývajícím šerem zdá se tato ulice čím dál tím více útulná a klidná.

O chvíli později oblaka přikrývají ulici peřinou z jemného a černočerného sametu. Ulice usnula a až teď, ve skromném světle pouličních lamp, jsem zase jednou spatřil, co skrývala v denním ruchu, v davech lidí. Spatřil jsem něco, co bylo všem na očích, ale v čem většina nespatřuje nic více než další chladnou budovu města, podobající se všem ostatním. To jen těm, kteří se zastaví a zaposlouchají se do jejich zvuků, ukáže svou krásu. Vstoupím dovnitř. Za nekonečnými řadami dveří se pokaždé skrývá něco jiného, zvláštního. Zde znějí někdy ješitné, jindy jemné a citlivé housle, hrající svou křehkou a tajemnou melodii, o kousek dál klavír, spřádající neukázněné chuchvalce hlasů a rytmů do jedné složité polyfonní skladby. O patro výše zaslechnu sebevědomé hřmění souboru žesťů.

Monotónní píseň podpatků, klapajících o chodník, i mne provázela potemnělou a zamlklou ulicí. Měl jsem to štěstí, že jsem se zastavil a zaposlouchal. Tu hudbu, kterou jsem uslyšel a po které mi šel mráz po zádech, jsem už ne-

dokázal ze své mysli ani ze svého srdce vytěsnit. Už vím, že celý zbytek života nedokážu myslet na nic jiného. Ona je moje největší láska, která způsobila, že moje cesta tichou ulicí má smysl už navždy.

KONZERVATOŘ ZPĚT V TYLOVĚ ULICI!

Po dvou letech parazitování v ulici Podmostní se studenti i pedagogický sbor s nadšením navrátili do budovy v Tylově ulici. Stěhování techniky či vybavení tříd se může leckomu jevit jako běžná věc, ovšem stěhování klavírů, to je jiná. Níže si můžete prohlédnout několik fotografií, abyste si snáze dokázali představit, jak taková akce asi probíhala. Také vám ale umožníme alespoň nahlédnout do moderně zrekonstruované budovy konzervatoře, do níž všichni prvního září nastoupili.

ŽÁKOVSKÉ PRÁCE K ŠE- DESÁTÉMU VÝROČÍ ZALO- ŽENÍ KONZERVATOŘE (pokračování)

Šedesát let výročí

K. Hrdinová, 3. ročník

Šedesátiletá historie, to už je kus života. Právě šedesát let slaví škola všech plzeňských umělců, kteří zde našli svůj první profesní domov, prožili zde svá školní léta, protnutá hudebními naukami, hodinami strávenými nad notovým papírem a pozdními příchody domů nebo na internát, a vydláždili si tak cestu do svého budoucího profesního hudebního života. Stejně jako na jiných školách zde žáci prožívali a stále prožívají velkou část svého mládí, učí se a vyvíjejí.

Proměnami prošla za ta léta i samotná škola: zažila nespočet stěhování do staronových budov, dokázala vybudovat Dům hudby s prvním koncertním sálem, vyhledala řadu vynikajících pedagogů a obstarala bezpočet nových školních pomůcek. Některá pianina, klavíry, staré učebnice nebo lavice si ale nesou svůj osobní příběh, který procházel desetiletími. Při vzpomínkách na všechna stěhování, ladění, u lavic pak na všechny vzkazy vyryté perem či popsané stránky knih se tyto předměty jistě pozastaví nad svým dlouhým životem mezi zdmi konzervatoře a musí být hrdé na svou dlouhou a poctivou službu studentům a pedagogům. Vždy, když usednu ke klavíru a prsty mi sjedou po klávesách, si představuji ruce, které se jich dotýkaly kdysi. Co asi tak hrály? Jak se interpret v tu chvíli cítil? Pro jaké publikum hrál? Už při této představě mám k oněm starým nástrojům vel-

kou úctu a vážím si tak možnosti usednout za ně a věnovat se činnosti tak potřebné, jako je umění. Umět dělat radost lidem prostřednictvím hudby je, myslím, jedním z nejkrásnějších posláních, a já jsem velmi ráda, že může být mou součástí. I proto si velmi cením a vážím tak dlouholeté tradice plzeňské konzervatoře.

Na bývalé doby konzervatoře máme možnost dívat se i optikou jiných generací. Mnoho studentů se drží rodinné umělecké tradice a po vzoru svých rodičů, možná někdy i prarodičů, zaujímají jejich bývalá studentská místa svým současným působením. I můj tatínek kdysi na konzervatoři studoval a já zde mohu připomenout jeho studentská léta, na která vždy s láskou vzpomínal. I proto jsem velmi ráda, že mohu být studentem plzeňské konzervatoře.

Chtěla bych tímto škole a všem studentům a našim pedagogům popřát vše nejlepší do dalších školních let a poděkovat, že díky všem je v Plzni krásná umělecká škola, která vychovává hudebníky a zpěváky pro další generace.

Z pohledu studenta

A. Švábová, 3. ročník

S hlavou v dlaních pozoruji hodiny. Deset minut, ještě posledních deset minut. Dnešek je jeden z těch dní, kdy mi přijde, že čas ubíhá daleko pomaleji. Klíží se mi oči a učivo jde jedním uchem dovnitř a druhým ven. Z mého polospánku mě probere ten milovaný a zároveň nenáviděný zvuk zvonku. Všichni si sbalí věci, vezmou nástroje a při odchodu ze třídy si hlasitě povídají a smějí se. Nechci zůstat pozadu, a tak v rychlosti hodím věci do tašky a chvátám na chodbu za ostatními, abych se alespoň rozloučila.

Už vycházím ze dveří, když v tu chvíli mě přepadne neodbytný pocit zůstat. Vrátím se zpět k lavici a položím na ni dlaň. Kolik asi lidí v ní sedělo přede mnou? Kolik testů a zápisků tu bylo napsáno? Zavřu oči a představuji si, jaké to tu bylo na úplném začátku, před šedesáti lety. Vidím studenty v lavicích. Kromě oblečení se vlastně moc neliší. Snaží se napsat co nejpřesnější odpovědi do testů, nervózně pošilhávají k sousedům a někteří zase posílají papírky se vzkazy spolužákům v lavici před nimi. Pousmějí se a otevřou oči.

Vyjdu na chodbu, ze které postupně odcházejí poslední studenti. Posadím se na schod a rozhlédnu se kolem sebe. Nikdy jsem si neuvědomovala, kolik lidí procházelo mezi těmito zdmi, kolik lidí tu prožívalo to, co prožíváme teď i my. Kolik tu vzniklo přátelství, nezapomenutelných zážitků a skvělých vzpomínek. Každý, kdo tu studoval, studuje, nebo studovat bude, je jedinečný a má svůj vlastní příběh. A každý tento příběh tvoří historii naší školy už dlouhých šedesát let.

Hlasu svého srdce neodoláš

L. Šindlerová, 3. ročník

Když mi bylo jedenáct, začala jsem přemýšlet, co dál se svým životem. Co jednou budu dělat? Tuto otázku si pokládá spousta lidí, ale v mnohem starším věku. Já se ale už ve čtvrté třídě rozhodla pro konzervatoř.

Svůj záměr jsem oznámila všem svým mimoškolním učitelům, odmalička jsem se totiž věnovala zpěvu, tanci i herectví a dodnes moc nerozumím tomu, jak mě učitelé v jedenácti letech mohli brát tak vážně. Jsem jim za to moc vděčná.

Začalo tak období příprav na přijímací talentové zkoušky. Jezdila jsem na kurzy, workshopy, soutěže, abych neustále vystupovala před lidmi, zvykla si pracovat s trémou a byla si tak jistá všemi svými výkony. Byly to náročné roky, při kterých jsem si nepřipouštěla, že by se mi můj sen mohl rozplynout.

Nastoupila jsem do deváté třídy a přiblížil se čas zkoušek. Má příprava byla bohužel nedostatečná a na konzervatoř jsem nebyla přijata. Přišlo velké zklamání, přestala jsem věřit sama v sebe, měla jsem pocit, že čas, který do mě všichni učitelé investovali, byl zbytečný. Bylo mi najednou všechno jedno, neviděla jsem v ničem význam, nepřijetí mě prostě srazilo na kolena. Trvalo dost dlouho, než jsem se zvedla a začala opět dělat to, co tolik miluji, hudbu.

Musela jsem však nastoupit na jinou školu a zhruba za půl roku jsem si v oboru Kosmetička zvykla. „Další změna nebude vůbec jednoduchá, pomyslela jsem si. Kdo však žije hudbou, zpěvem a tancem tak jako já, ví, že hlasu svého srdce neodolá. Rozhodla jsem se, že se pokusím napodruhé talentovou zkoušku zvládnout a

začala se na ni opět připravovat.

Můj druhý pokus dopadl skvěle a já nastoupila na svou vysněnou uměleckou školu. Dodnes jsem se svým rozhodnutím moc spokojená a neměnila bych. Některé dny jsou náročné, jiné zase velmi zábavné. Myslím si, že bych na jiné škole nenašla tak skvělý kolektiv a přátelskou atmosféru jako právě tady.

Trvá vždy nějakou dobu, než si člověk zvykne na všechny změny a přivykne novému prostředí. Teď už se ale všichni moc dobře známe a víme, jak naše studium zvládnout. Díky tomu jsou i vztahy mezi spolužáky otevřenější.

Moje škola není jako každá druhá, je v něčem nepopsatelně jiná, osobitě svá a krásná. I když jsem byla na začátku trochu nejistá, zda je to pro mne opravdu ta správná cesta, dnes už si jistá jsem a jsem moc ráda za možnost studovat konzervatoř v Plzni.

S prof. Eduardem Spáčilem o vývoji oddělení EKN na naší konzervatoři

T. Mlýnek, 2. ročník

Eduard Spáčil se narodil 11. 7. 1950 v Liberci. Po základní škole začal studovat na brněnské konzervatoři v třídě prof. Josefa Kyselky hru na klavír. O rok později si jako druhý obor zvolil i skladbu, kterou studoval u prof. Bohuslava Řehoře. Pan Spáčil dokončil i studium na AMU v Praze a v Mezinárodní soutěži P. I. Čajkovského se umístil mezi prvními 30 soutěžícími. V roce 2013 založil oddělení EKN na konzervatoři v Plzni, kde působí dodnes.

* Jak vás vůbec napadla myšlenka klávesového oddělení na konzervatoři?

O tomhle jsem uvažoval už od doby, kdy jsem usedl v porotě první klávesové soutěže, jenže jsem vždycky skončil s problémem: Jak by se to učilo a kdo by to učil?

* Kde a kdy tedy nastal zlom?

Na jednom semináři společnosti YAMAHA se pan propagátor dotázal: „Proč se vůbec v Česku nevyučují klávesy na středoškolské úrovni?“ To mě přimělo k zamyšlení a za krátkou dobu jsem tedy začal vymýšlet, jak bych sestavil osnovy.

* Kdy a jak se začala hra na EKN konečně vyučovat?

Dospěl jsem k závěru, že by se mělo učit nejen hraní, ale také programování s počítačem, tvoření aranží a podobně. Spolu se svými budoucími kolegy z naší konzervatoře jsme tedy sestavili osnovy a díky podpoře pana ředitele Brejchy se roku 2013 začala vyučovat hra na EKN jako hlavní obor.

* Poskytl Vám pan Brejcha potřebné zázemí pro vyučování?

Ano, a to velmi ochotně. Vyhradil mi k výuce takovou místnost ve sklepě, ze které jsme si udělali klávesové studio. Dále mi pro výuku zakoupil nástroje, jako je YAMAHA PSR S950, Roland a MOX.

* Spojil jste si obor EKN v Plzni s oborem zvukové tvorby na AMU?

Ano, o tom jsem se dozvěděl ještě před otevřením oboru na naší škole a utvrdilo mě to v přesvědčení, že tento obor na konzervatoř prostě patří. V oboru zvukové tvorby se tam studenti věnují prakticky stejným věcem, jen na vyšší úrovni.

* Jaké uplatnění by mohli tedy vaši studenti sehnat?

Díky spojení s již dříve zmíněným oborem na AMU jsem chtěl připravit své studenty na tenhle obor a také bych chtěl, aby student po ukončení studia byl vysoce kvalifikovaný učitel pro základní umělecké školy. Aby jim naše škola mohla poskytnout co nejlepší vzdělání, přizvali jsme dokonce (dle mého názoru) jednoho z největších odborníků na MiDi v Česku, který na naší škole již několik let vyučuje komunikační standard MiDi a všechny možné funkce všemožných kláves.

Minulost a současnost Plzeňské konzervatoře

P. Čížek, 4. ročník

Letos to bude šedesát let od vzniku Plzeňské konzervatoře. Pojďme si připomenout její kořeny, které sahají do minulosti, ale i její současné úspěchy.

Konzervatoř v Plzni vznikla v roce 1961. Podnětem k jejímu založení byla potřeba města vytvořit hudební školu, která by vzdělávala profesionální hudebníky, kteří byli zapotřebí v tehdejší Plzeňském rozhlasovém orchestru, orchestru plzeňské opery, ale i jako pedagogové v tehdejších Lidových školách umění.

Základním stavebním kamenem konzervatoře byla Lidová škola umění Bedřicha Smetany, se kterou zprvu sdílela budovu v Kopeckých sadech. Později ji kvůli potřebám přibývajících žáků získala celou. S konzervatoři jsou dlouhodobě spjata dvě další místa - školní budova v Doudlevcích a později v Doubravce. Nejnovější budovou školy byl donedávna Dům hudby v Husově ulici, který je v provozu od září roku 2009. V září roku 2021 se ovšem otevřela rekonstruovaná budova v Tylově ulici, která je dnes nejnovější budovou Plzeňské konzervatoře.

Tři nejvýznamnější osobnosti, které v prvním roce výuky pedagogicky působili na konzervatoři, byl jeden houslista Miloš Macháček a dva klavíristé - Antonín Brejcha a Jindřich Duras. Všichni úspěšně prošli vypsáním konkurzem a v začátcích učili nejen hru ve svém oboru, ale i další teoretické předměty.

Teoretické předměty na škole poté vyřešil příchod skladatele a vynikajícího pedagoga Jaromíra Bažanta. Jaromír Bažant začal na škole učit již v roce 1962. Dalšími pedagogy, kteří učili hru na de-

chové nástroje, byli z většiny hráči v rozhlasovém orchestru či operního orchestru divadla J. K. Tyla.

Rozšíření výuky o operní zpěv nastalo koncem osmdesátých let minulého století. Roku 2006 přibyl obor skladba a dirigování.

Plzeňská konzervatoř se může pyšnit i řadou zahraničních kontaktů, které za dobu své existence navázala. Nejdelší spoluprací je partnerství měst Plzně a Limoges (Conservatoire National de la Région de Limoges), či s městy Takasaki, Northampton, Řím.

Na Plzeňské konzervatoři funguje řada hudebních seskupení. Prvním z nich je symfonický orchestr, který působí na škole od nepaměti. V čele orchestru se vystřídalo několik hudebních osobností - Antonín Devátý, Josef Blacký, Jiří Malát, František Drs a v současnosti Jiří Štrunc.

Dalším hudebním souborem byl velký dechový orchestr pod dlouholetým vedením hráče na lesní roh a dirigenta Jiřího Žurka. Po jeho odchodu se velký dechový soubor rozdělil. Nyní na škole působí klasická dechovka pod vedením Jindřicha Koláře. Jedním z vrcholů byla účast dechovky na šestitýdenním mezinárodním festivalu ve Spojených státech.

Na škole v současnosti působí jazzový orchestr pod vedením pedagoga dechového oddělení Petra Mráze. Tento Big Band hraje jazzovou a swingovou klasiku a jeho vystoupení jsou velmi žádaná.

Plzeňská konzervatoř dala v minulosti hudebnímu světu řadu vynikajících umělců, skvělých kolegů a přátel. Poděkujme za to pedagogům, kteří zde působili v minulosti, či působí dnes a přejme si, ať ve svém úsilí škola vytrvá a může se pyšnit úspěchy jak na domácí, tak zahraniční scéně.

RECENZE

Patrik Hartl - Prvok, Šampón, Tečka a Karel

Chtěli byste si přečíst pěknou knihu od současného českého autora? Neváhejte sáhnout po románu Prvok, Šampón, Tečka a Karel od Patrika Hartla, který vypráví s vtipným nadhledem příběh čtyř kamarádů. Dvacet let po maturitě si zkusí položit otázku, jestli žijí opravdu tak, jak chtěli, když jim bylo osmnáct. A protože si musí přiznat, že by sami ze sebe nejspíš byli zklamaní, nezbyvá jim, než se rozhodnout, jestli s tím chtějí něco udělat. Pokud dáváte přednost audioknihám, pak tento titul vydal Supraphon, knihu namluvil Martin Hofmann a obsahuje jako bonus doslov namluvený samotným Patrikem Hartlem.

Patrik Hartl je v současné době nejúspěšnějším českým spisovatelem. Jeho knižní prvotina Prvok, Šampón, Tečka a Karel vyšla v roce 2012 a díky oblibě u čtenářů se dočkala několika dotisků. Následující Hartlovy knihy Malý pražský erotikon, Okamžiky štěstí a Nejlepší víkend získaly ocenění Český bestseller a staly se nejprodávějšími českými romány. Velký úspěch mají také Hartlovy divadelní hry. Komédie, které napsal a realizoval v pražském divadle Studio DVA, jsou pravidelně vyprodány a diváci na ně často shání lístky i s půlročním předstihem.

Podle knižního hitu Patrika Hartla byl natočen stejnojmenný film, který měl v českých kinech premiéru 29. července 2021 a ve kterém možná poznáte i několik záběrů z Plzně. V hlavních rolích čtyř kamarádů se představí Martin Pechlát jako Prvok, David Švehlík jako Šampón, Hynek Čermák jako Tečka a Karel ponese tvář Martina Hofmanna.

Jejich ženské protějšky hrají Daniela Kolářová, Kristýna Boková, Jana Kolesárová, Petra Polnišová nebo Bára Poláková.

Patrik Hartl, autor předlohy, snímek natočil i jako režisér, k filmové podobě napsal i scénář. Hrdinům však oproti románu připravil několik změn, milovníky knihy tak čekají i překvapení. A určitě nepřeslechnete filmovou píseň Romana Holého s názvem Dobrá zpráva, kterou nazpívali Dan Bárta, Vojtěch Dyk, Matěj Ruppert a Vladimír 518.

Přejeme krásné chvíle při četbě knihy nebo při sledování filmu.

M. Ch.

ABSOLVENTSKÝ KONCERT KRYŠTOFA KOHOUTA

Dům hudby, 9.9.2021

Kryštof Kohout (*2000) je mladý houslista, dvojnásobný držitel ceny Plzeňský Orfeus a vítěz ceny Perla Plzeňského kraje. Je absolventem plzeňské konzervatoře ve třídě profesorky Radky Beraňové a v současné době studuje ve 4. ročníku bakalářského studia na londýnské Guildhall School of Music & Drama pod vedením profesora Davida Takena. Kryštof je vítězem a laureátem řady národních a mezinárodních soutěží – Mezinárodní houslové soutěže Mistra Josefa Muziky v Nové Pace, Kocianovy houslové soutěže, Mezinárodního hudebního festivalu Art-Duo ve Vídni či mezinárodní soutěže „The Muse“ v Aténách. V roce 2017 se stal vítězem Whitgift International Music Competition v Londýně, díky čemuž získal dvouleté stipendium ke studiu na Whitgift School a přípravném programu prestižní Guildhall School of Music & Drama.

Kryštof se pravidelně účastní mistrovských kurzů v Čechách i v zahraničí. V roce 2017 získal stipendium na dvouměsíční hudební kurzy Meadowmount School of Music v USA, kde studoval u Ivana Ženatého a Kevorka Mardirossiana. Zúčastnil se také mistrovských kurzů světových houslistů a pedagogů, jakými jsou Anna-Sophie Mutter, Midori, Pierre Amoyal, Gyorgy Pauk, Josef Špaček, Dalibor Karvay, Stephen Shipps, Simon James, Earl Carlyss a Pavel Fischer. Několikrát se také zúčastnil projektů, kde hrál po boku Royal Philharmonic Orchestra a London Symphony Orchestra v prestižních koncertních sálích Cadogan Hall a Barbican Hall pod taktovkou dirigentů jako Joshua Weilerstein a Michael T. Thomas.

Kromě České republiky koncertně vystupoval ve Velké Británii, Polsku, Německu, Rakousku, Bulharsku a v USA. Hrál také jako sólista s Plzeňskou filharmonií, Moravskými komorními sólisty a Junior Guildhall String Ensemble, kdy měl možnost vystoupit s dirigenty Ondřejem Kukalem, Tomášem Netopilem, Kojim Kawamotem a Tomášem Braunerem. Kromě sólové hry se také věnuje komorní hře jako člen smyčcového kvarteta Fibonacci Quartet, se kterým získal první cenu na soutěžích Beethoven Competition for Young Musicians a St James Chamber Music Prize. Nově je také členem ansámbly LGT Young Soloists, se kterým vystupuje ve světových koncertních sálích (Konzerthaus Berlín, Royal College of Music v Londýně, Musikverein Vídeň, Elbphilharmonie Hamburg).

TEST

Významná výročí roku 2021

1) 100 let v letošním roce uplynulo od narození spisovatele a reportéra, který polovinu života prožil v emigraci. Otištěná kratičká povídka Vajíčko je součástí jeho povídkového cyklu stejného názvu. Jak se tento autor jmenuje?

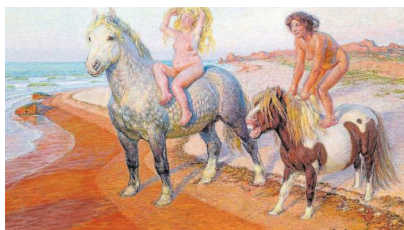
Pan Pokštefl se bavil tím, že volal na neznámá telefonní čísla a z neznámých lidí si dělal legraci. Ale měl vždy speciální telefonát, a to v pátek ve 3 hodiny odpoledne. Volal panu Kohoutkovi, zeptal se, jestli je doma pan slepička a jestli snesl vajíčko. Jednou v pátek ve tři hodiny ale čekal pan Kohoutek marně. Pan Pokštefl byl totiž odveden do koncentračního tábora. Když se po válce pan Pokštefl vrátil do Prahy, zjistil, že je pátek a za pět minut tři. Tak šel k nejbližšímu telefonnímu automatu a zavolal na jediné číslo, které si pamatoval – číslo pana Kohoutka. Pan Kohoutek měl takovou radost, že telefonista přežil, že ho pozval na vajíčko na měkko.

2) Uveďte jméno českého režiséra a výtvarníka animovaných filmů pro děti, autora této oblíbené postavičky, od jehož narození uplynulo právě 100 let.

3) Jak se jmenuje český malíř, grafik a ilustrátor, jeden ze zakladatelů moderního abstraktního

malířství? Jeho vztah k hudbě se podílel na vzniku a realizaci dalšího nového výtvarného směru – orfismu, tedy směru, přibližujícímu malířství jiným uměním (hudba, poezie). Převážnou část života žil ve Francii a letos si připomínáme 150. výročí jeho narození.

4) Který z českých spisovatelů a novinářů je autorem následujícího epigramu? Od narození tohoto autora uplyne letos v říjnu 200 let.

Z historie literatury české Českých knížek hubitelé lití: Plesnivina, moli, jezoviti.* (*jezoviti = jezuité)

5) Svatá Ludmila zemřela před 1100 lety a podle ní se jmenuje i oratorium pro sóla, sbor a orchestr, které napsal český hudební skladatel na český text Jaroslava Vrchlického. Jaké je jméno tohoto velikána české hudby, od jehož narození letos uplyne 180 let?

6) Který český básník a nositel Nobelovy ceny za literaturu, jehož 120. výročí narození si v září letošního roku připomínáme, je autorem následující básně?

*Bílým šátkem mává,
kdo se loučí,
každého dne se něco končí,
něco překrásného se končí.*

*Poštovní holub křídly o vzduch
bije,
vraceje se domů,
s nadějí i bez naděje*

věčně se vracíme domů.

*Setři si slzy
a usměj se uplakanýma očima,
každého dne se něco počíná,
něco překrásného se počíná.*

7) Chceme znát jméno českého krále, od jehož narození letos uplynulo 725 let. Náповědou vám může být, že jeho dlouholetým sekretářem a diplomatem byl francouzský básník a hudební skladatel Guillaume de Machaut, který po králově smrti (26. srpna roku 1346 v bitvě u Kreščaku) na svého patrona sepsal oslavnou báseň Soud českého krále.

8) 11. 6. 1881 byla otevřena budova od architekta Josefa Zítka, národní kulturní památka a jedna z nejvýznamnějších staveb v zemi. O jaké stavbě, jejíž 140. výročí otevření si připomínáme, mluvíme?

9) Před 90 lety (1. října 1931) se v Plzni narodil český divadelník, herec, hudebník, textař, zpěvák, básník, skladatel, spisovatel, filmař, grafik, výtvarník, divadelní režisér, komik a sběratel, spoluzakladatel Divadla Na zábradlí a Semaforu. O kom je řeč?

10) 31. 5. 1721 (před 300 lety) byl blahořečen jeden z českých zemských patronů, jehož tělo bylo svrženo z dnešního Karlova mostu do Vltavy. Víte, o kom mluvíme?